

Arrest

**nr. 120 374 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen met name de schorsing van de ten uitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 4 februari 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2014 om 9 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX die loco advocaat M.-C FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 30 november 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 75 784 van 24 februari 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 7 mei 2012 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 7 mei 2012 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2012 dient verzoekster voor een derde keer een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 mei 2012 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 maart 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Op 4 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Op 4 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen beide beslissingen dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad op 19 februari 2014. Dit zijn thans de bestreden beslissingen waarvan de verzoekster de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing verzoekt.

2. Onderzoek van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Voorwerp van de vordering

Verzoekster vraagt om bij wijze van voorlopige maatregelen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 4 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod, onmiddellijk te behandelen.

Verzoekster stelt per aangetekend schrijven van 19 februari 2014 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing te hebben ingesteld tegen de voornoemde beslissingen van 4 februari 2014. Verzoekster voegt het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van 19 februari 2014 toe als bijlage aan het onderhavige verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad stelt vast dat het aangetekend schrijven van 19 februari 2014 is afgeleverd op 20 februari 2014. Dat het beroep op 12 maart 2014 een rolnummer is toegekend na regul van het dossier.

2.2. De voorwaarden voor het bevelen van voorlopige maatregelen

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat ingeval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1, van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van voormeld Koninklijk besluit bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

(...)”

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

Verzoekster zet in het verzoekschrift het volgende uiteen met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoekster is momenteel gedetineerd in het gesloten centrum van Brugge.

Zij werd d.d. 11.03.2014 op de hoogte gesteld van het feit dat zij morgen 12.03.2014 zou worden gerepatriëerd om 12u30.

Hieruit vloeit de uiterst dringende noodzakelijkheid onloochenbaar verder. De hoogdringendheid staat vast.”

De verweerder betwist in de nota met opmerkingen het uiterst dringend karakter.

De Raad stelt vast dat verzoekster reeds bij beslissing van 4 februari 2012 werd vastgehouden. Het thans bestreden bevel van 4 februari 2014 betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten met *vasthouding met het oog op verwijdering*.

Op datum van het indienen van de onderhavige vordering blijkt de repatriëring van verzoekster reeds te zijn voorzien op de volgende dag om 12u30.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekster werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekster getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ § 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)”

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient de verzoekster te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden

gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekster, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoekster ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring, die voorzien is op 12 maart 2014 omstreeks 12u30, te verhinderen.

Te dezen is de verzoekster op 4 februari 2014 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. De verzoekster bevond zich blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 4 februari 2014 in een gesloten opvangcentrum.

De verzoekster diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissingen dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dient de verzoekster tegen deze beslissingen op 19 februari 2014 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

De verzoekster zet *in casu* niet concreet uiteen waarom zij op 19 februari 2014, wanneer zij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

De raadvrouw van verzoekster stelt ter terechtzitting dat zij pas zeer laat op de hoogte was van de vasthouding. Dit verklaart evenwel niet waarom ervoor werd geopteerd om op 19 februari 2014 een gewone schorsing in te dienen bij de Raad terwijl zij op dat ogenblik op de hoogte was van de vasthouding aangezien de vasthouding en nakende repatriëring reeds uit de titel van de eerste bestreden beslissing blijkt (bevel met vasthouding met het oog op verwijdering).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekster reeds per aangetekend schrijven van 19 februari 2014 in staat was om tegen de thans bestreden beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het feit dat de verzoekster pas op 11 maart 2014 vernomen heeft dat zij op 12 maart 2014 zou worden gerepatriëerd, impliceert ook geenszins dat de verzoekster op 19 februari 2014 niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoekster reeds op 19 februari 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen. Door op 19 februari 2014, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens amper één dag voor de repatriëring besluit een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen, heeft de verzoekster de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. De verzoekster heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekster, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

3. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd Koninklijk besluit van 21 december 2006. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN